

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Berhidai-Parragh Imre jogtanácsos által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. november 27. napján meghozott 65.P.23.355/2011/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 55.441 (Ötvenötezer-négyszáznegyvenegy) forintot. A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 15.000 (Tizenötezer) forintra leszállítja. A felperes eljárási illetékfizetési kötelezettségét mellőzi. A 18.000 (Tizennyolcezer) forint elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 5.000 (Ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A pártfogó ügyvéd munkadíjának viselésére 16%-ban alperes 84%-ban az állam köteles.

A le nem rótt 27.700 (Huszonhétezer-hétszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Felperes igazságügyi informatikai szakértő. Tevékenységét nyugdíjasként végzi.

Alperes felperest 2008. november 24. napján kelt **ügyszámú** határozatával, a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző, és (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő, jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen folyamatban lévő büntető ügyben informatikai szakértőként rendelte ki. A szakvélemény elkészítésének határidejét 2009. január 31. napjában határozta meg, melyet két alkalommal, 2009. május 31. napjáig, majd 2009. szeptember 30. napjáig meghosszabbított. Felperes 2009. évben előzetes szakértői véleményeket nyújtott be, egyben kérte a szakértői díjának részbeni megállapítását, 2009. május 18. napján azonban alperes közölte, hogy rész-szakértői véleményhez mellékelte számla elfogadására nincs mód. Felperes elkészült szakvéleményét 2009. szeptember 29. napján terjesztette elő. A díjjegyzékben 1.680.000 forint szakértői munkadíj és 100.000 forint

költségátalány megállapítását kérte. Alperes a szakértői díjat nem állapította meg, 2009. november 3. napján kelt végzésével a szakvélemény kiegészítését rendelte el. A végzés indokolása szerint a kérdések tartalmilag megegyeznek a kirendelő végzésben megfogalmazott kérdésekkel, értelmezési szempontból azonban célszerűbb a tisztázandó kérdések ezen formában történő megfogalmazása. Mindezek alapján nem új kérdések tisztázása a szakértő feladata, hanem a már feltett kérdésekre adott válasz pontosítása, kiegészítése. A szakértői vélemény elkészítésének határidejét 2009. december 15. napjában határozta meg. 2009. december 8-án felperes a szakvéleményét előterjesztette, díjjegyzékében 113.000 forint szakértői díj megállapítását kérte, érdemben azonban kifejtette, hogy a kérdések megválaszolására kompetenciája nincsen. Ezt követően felperes és alperes között egyeztetés kezdődött, majd 2010. május 31-én alperes a szakértői díjat 1.780.000 forint összegben megállapította, majd 2010. június 24. napján a megállapított díjat kiutalta. A szakértői díjmegállapító végzés ellen felperes panasszal nem élt.

Felperes 2010. március 8. napján előterjesztett keresetével alperest késedelmi kamat és kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. A Pesti Központi Kerületi Bíróság **ügyszámú**, 2010. október 18. napján kelt ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokai közt kifejtette, hogy a perben érvényesítendő igény nem a magánjog területére tartozó jogviszony. Ilyen jogviszony nem jött létre a felperes és az alperes között, így a Ptk. 349. §-a alapján érvényesíthetné felperes az igényét. A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság **ügyszámú** végzésével a pert részben megszüntette, az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte, elrendelte a kártérítés megfizetésére irányuló, Ptk. 349. § (1) bekezdésén alapuló kereset áttételét a Fővárosi Bírósághoz. Ugyanakkor 4. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a késedelmi kamatot elutasító részében helybenhagyta. Kifejtette, hogy a megállapított szakértői díj után 2009. november 30. napjától 2010. június 25. napjáig azért nem jár késedelmi kamat, mert a Ptk. 301. § szerint, a késedelem a magánjogi kötelezettség megszegésének objektív következménye. Magánjogi kötelezettség hiányában azonban kamatigény nem érvényesíthető. Rámutatott arra is, hogy a késedelmi kamat a késedelmes teljesítés következménye. Mivel felperes maga sem állította, hogy alperes a megállapított díjat késedelmesen utalta ki, igénye azon alapult, hogy a díjat késedelmesen állapította meg, késedelem hiányában a Ptk. 301. § alkalmazása kizárt.

A Fővárosi Törvényszéken folytatódó perben felperes alperest kártérítés megfizetésére kérte kötelezni, követelése összege 346.077 forintban jelölte meg. Utalt arra, hogy a szokatlanul nagy méretű munka okozta idő szűkében nem tudott más tevékenységet végezni, így kényszerült a család bevételeinek, hitelek, zálogházi hitel igénybevételeivel történő pótlására. A és C hitellel kapcsolatos költsége és hitelének kamata összesen 191.116 forint összegben merült fel, zálogházzal felmerült többletkiadása 99.520 forint volt. Sérelmezte, hogy szakvéleményét a kirendelő végzésben meghatározott határidőn belül előterjesztette, azonban alperes a szakértői testület és alperes közötti megállapodást megszegve a 15 napos határidőt jóval meghaladó időn túl állapította meg a díját. Majd a díj átutalásának késedelmes voltára is hivatkozott. Hivatkozott arra, hogy a szakvélemény kiegészítésére kompetenciával nem rendelkezett, megítélése szerint erre nem volt szükség, ez az elkészített szakértői vélemény díjának megállapítását nem befolyásolta. Sérelmezte azt, hogy a hatóság 192 napos késedelemmel hozta meg határozatát. Ezt az MNB alapkamatjával (5,84%) számítva felperest 55.441 forint kár érte, álláspontja szerint ezzel alperes jogalap nélkül gazdagodott.

Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. A határidők vonatkozásában a szakértő díjmegállapításra vonatkozó szabályozására hivatkozott, mely szerint a díjfizetésére vonatkozó határidő a díjmegállapítás és a díjfizetés között 30 napot határoz meg. A felperes által hivatkozott

együttműködést illetően rámutatott arra, hogy az nem tartalmaz kötelező rendelkezést az alperesre. Hivatkozott arra is, hogy a felperes a szakértői díj megállapításával szemben jogorvoslattel nem élt. Álláspontja szerint az 1.780.000 forintos mértékű szakértői díj méltányos mértékű volt, annak megállapítása, megfizetése körében az alperes a vonatkozó jogszabályi előírások megtartásával járt el. A 3/1986. (II.21.) IM rendelet 9. § (1) és (2) bekezdésére való utalással kiemelte azt, hogy alperes a jogszabályok megtartásával járt el. A szakértői munka elvégzésének rendkívül hosszú ideje, a szakértői vélemény hiányosságai miatt a felelősség a szakértőt terheli. Vitatta a felperes által felhozott kár és az alperesi magatartás közötti oksági kapcsolatot is. Állította, hogy a szakértői munka egyéb munkák elvégzését nem lehetetlenítette el. A 2009. január és decembere közötti időpontban keletkezett hiteltartozások elszámolását végképp indokolatlannak tartotta a 2009. decemberi felperesi teljesítésre is tekintettel.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra a Magyar Államnak 18.000 forint eljárási illetéket, alperesnek pedig 20.000 forint perköltséget. Kifejtette, hogy a felperes keresetét a szakértői vélemény benyújtása és a szakértői díjmegállapítás közötti időszakra eső késedelmi kamat mértékének megfelelő kártérítési igényre nem tartotta fenn. Rögzítette, hogy a díj megállapításának késedelve miatt rendes jogorvoslatra a felperesnek nem volt lehetősége, ezért ezt a felperes terhére értékelni nem lehet. Ugyan az IM rendelet díjmegállapításra határidőt nem állapít meg, az alperes és a szakértői kamara elnöke megállapodása arra utal, hogy egyfajta ésszerű, az államigazgatási szervekre irányadó egyéb ügyintézési határidő alperesre is irányadó. 30 napon belül az alperesnek díjat kellett volna megállapítania, ezzel azonban késedelembe esett, ami oda vezetett, hogy a felperes 2010 májusában kapta meg a szakértői díjat. Ez a késedelem a felperesnél kétség kívül bevételkiesésben jelentkezett 2009. és 2010. évben. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez a bevételkiesés kizárólag kamatkövetelésként érvényesíthető, ilyen igényt azonban felperes nem érvényesített. Ezt meghaladó kártérítés iránti igény azért nem megalapozott, mert a felperes számára előre látható volt, hogy díját a végzett munkáért május végi határidőig csak akkor kapja meg, ha a kiegészítő szakértői véleményt elvégzi, ez a körülmény pedig egyéb bevételnövelő tevékenység elvégzésére sarkalhatta volna a felperest. Kifejtette, hogy felperesnek, mint vállalkozónak kalkulálnia kell a bevételeket, az előző évi bevételeinek felhasználását követően további szakértői munkák elvégzésével kell azt pótolnia. Annak szakmai megítélése, hogy az előzetes szakvélemény befogadására az alperes köteles volt-e 2009 májusában, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt vizsgálat tárgya. Mindemelllett az alperesi magatartás időhúzó jellegét sem látta bizonyítottnak, mert a szakértői vélemény kiegészítése is szükségesnek mutatkozott a nyomozati munkában. Összességében a szakértői díj megállapításának elmulasztásával összefüggésben az elsőfokú bíróság a keresetet azért nem ítélte megalapozottnak, mert a felperes az ezen mulasztással okozati összefüggésben felmerült kárát nem igazolta.

Az ítélet ellen felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben annak megváltoztatását, felperes keresetének való helyt adást, alperes perköltségben marasztalását kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróság új eljárásra való utasítása mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy felperes a PKKB **ügyszámú** előzményi ügyben 5. sorszámú végzés alapján az illetékre vonatkozó részleges személyes költségmentesség kedvezményében részesült, így eljárási illeték megfizetésére nem kötelezhető. A késedelmi kamat vonatkozásában hivatkozott arra, hogy az immár negyedik éve húzódó ügyében kamatigényt érvényesített, ezt a kérelmét mindvégig fenntartotta. Az eljáró bíró a tárgyaláson kérdést tett fel, a tájékoztatás módjával a felperest megtévesztette, így helytelenül nyilatkozott a kamatigény visszavonását

illetően. Ugyanakkor a bíróság a pártfogó ügyvédi képviseletről a felperest nem tájékoztatta, így a jogszabályba ütköző eljárás miatt kérte saját nyilatkozata semmisége megállapítását, és a késedelmi kamat iránti igény érdemi elbírálását. Utalt arra, hogy jogellenesség esetén alperes csak akkor mentesülhet, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Alperes e körben a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, így logikátlan és jogszabállyal ellentétes az elsőfokú ítélet indokolása, amelyben kifejtette, hogy a kereset azért nem alapos, mert felperes teljes embert igénylő munkavégzése nem volt a perben bizonyított. Sérelmezte az ítéletnek azon indokolását, miszerint a felperesnek kellett volna még több megbízást vállalni, hogy pótolja az elmaradt szakértői díját. Ezt a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján alperesnek kellett volna bizonyítania. Erre sem felhívása, sem bizonyítási indítványa nem volt az alperesnek. Felperes ellenben részletes, személyes előadást tett, melyet az alperes nem vitatott. Nem kétséges, hogy a szakértői munkával kapcsolatosan 420 munkaóra volt felszámítható, bár a felperes részére ez a munka végül 1600-1800 órányi idő ráfordítással járt. Az elkészült szakértői munka mellékleteivel és függelékeivel együtt 189 oldal terjedelmű. Bár az alperes bizonyítási terhének nem tett eleget, az elsőfokú bíróság mégis tényállást állapított meg e vonatkozásban, holott az alperes felróható magatartást tanúsított, mikor kilenc hónapig nem hozta meg a díjmegállapító határozatot. Kártérítési felelőssége alól pedig nem mentesülhet azon okból, mert a felperes nem keresett máshol pénzt, elhárítva az alperes felróható, késedelmes magatartásának következményeit. Jellemezte a szakértői feladat méreteit, a munkavégzés sajátosságait és körülményeit, melyet az ítélet újfent nem vett számításba. Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azon megállapítását is, mely szerint a felperesnek fel kellett volna arra készülnie, hogy alperes nem fog fizetni. Ezzel az elsőfokú bíróság a felperesre ró olyan plusz terheket, melynek kiindulási pontja az alperes jogellenes és felróható magatartása volt. A felperest kötelezi olyan munkálatok és jövedelemszerző tevékenységek elvégzésére, amely az alperes jogellenes és felróható magatartásából ered. Az elsőfokú bíróság ezen megállapításával azt sugallja, hogy felperesnek előre kellett volna látnia, hogy alperes késedelmesen hozza meg a díjmegállapító határozatot. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása polgári jogi viszonyt feltételez a felek között, holott e körben a PPKB és a Fővárosi Bíróság immáron állást foglalt. Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával azt konstataálta, hogy ha költségvetési szerv nem teljesíti a jogszabályban előírt díjmegállapítást, a fizetési határidőt elmulasztja, akkor az felelős érte, aki bízik a jogszabályoknak és a kormányzati szervezeteknek a jogszerű működésében.

Alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel azonban a Fővárosi Ítéltábla nem minden tekintetben értett egyet.

Jelen perben a felperes keresetét a Ptk. 349. § (1) bekezdése illetőleg a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kellett megítélni, mert a felek között nem szerződéses kötelelem állt fenn. A rendőrség nyomozati jog- és hatásköre ugyanis az állam büntetőhatalmán alapul, szabályait a hatályos büntetőeljárás szabályozza. A rendőrség nyomozó hatóság, nyomozati tevékenysége a közhatalom gyakorlását jelenti, amely miatt kárfelelősségének megállapítása csak a Ptk. 349. § által szabályozott különös feltételek fennállása esetén lehetséges (BH1998. 224.).

Azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kártérítési felelősség speciális feltételei teljesültek.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. Felperes keresetében a szakértői díj megállapításának késedelmét sérelmezte, a díjmegállapító végzés ellen előterjesztett jogorvoslat azonban a késedelem elhárítására nyilvánvalóan nem alkalmas, ezért ennek elmaradása alperesi kárfelelősséget nem zárja ki.

Helytálló az elsőfokú bíróság döntése a jogellenesség kérdésében is.

Az 1998. évi XIX. törvény (Be.) 102. § (1) bekezdése szerint a bíróság, az ügyész illetőleg a nyomozó hatóság a szakértői névjegyzékben szereplő igazságügyi szakértőt, illetőleg szakvélemény adására feljogosított gazdasági társaságot, szakértői intézményt vagy külön jogszabályban meghatározott állami szervet, intézményt, szervezetet, ha ez nem lehetséges, kellő szakértelemmel rendelkező személyt vagy intézményt rendelhet ki szakértőként. A Be. 105. § (1) bekezdésének első mondata szerint a szakértő szakértői vizsgálat alapján ad véleményt. A (6) bekezdés szerint a szakértő a szakértői vizsgálatért, a szakvélemény elkészítéséért, valamint a bíróság, az ügyészség illetőleg a nyomozó hatóság előtt idézésre történt megjelenésért díjazásra, továbbá az eljárásával összefüggésben felmerült és igazolt készkiadásának megtérítésére jogosult. A szakértő díját a kirendelő, illetőleg az a bíróság, ügyész vagy nyomozó hatóság, amely előtt az eljárás folyik, a szakértő által benyújtott díjjegyzék alapulvételével a szakvélemény beérkezését, illetőleg a szakértő meghallgatása esetén a meghallgatást követően, de legkésőbb harminc napon belül határozattal állapítja meg. A határozat ellen a (7) bekezdés értelmében jogorvoslatnak van helye.

A 2005. évi XLVIII. törvény 17. § (4) bekezdése szerint a kirendelő hatóság által jogerős határozattal megállapított szakértői díjat az eljáró szakértő által benyújtott számla alapján 30 napon belül átvételi elismervény ellenében vagy a szakértő által meghatározott bankszámlára történő utalással kell kifizetni.

Tény, hogy felperes a szakértői véleményt az alperes által meghatározott határidőn belül 2009. szeptember 29. napján előterjesztette. Alperes a szakértői díjat azonban csupán 2010. május 31. napján meghozott **ügyszámú** határozatával állapította meg, a szakértői díjjegyzékben foglalt munkaóra és óradíj felszámítását teljes terjedelemben elfogadta, a díjmegállapító végzés indokolása szerint dr. **S.E.** és felperes nevea szakvéleményt elkészítette, a szakvélemény hiányosságaira vonatkozóan utalás nincsen.

Amennyiben alperes a Be. 105. § (6) bekezdésében és 2005. évi XLVIII. törvény 17. § (4) bekezdésében foglalt törvényi határidőket betartja, felperes részére 1.780.000 forint szakértői díjat 2009. november 29. napján kifizeti. Erre azonban alperes jogellenes mulasztása miatt csak 2010. június 24. napján került sor. Felperes ekként ezzel összefüggésben felmerült és bizonyított kárát alappal követelheti.

A Ptk. 355. § (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést, az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges. A Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint pénztartozás esetén - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a kötelezett a késedelembe esés időpontjától kezdve akkor is köteles a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot fizetni, ha a tartozás egyébként kamatmentes.

A késedelem objektív jogkövetkezménye pénzkövetelésnél a kamatfizetési kötelezettség. Késedelem esetén akkor is jár kamat, ha a kötelezett magatartása nem felróható. Kártérítési összeg után a kamat a károsodás bekövetkeztétől jár, a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja a Ptk. 360. § (1) és (2) bekezdése értelmében a kár bekövetkeztének napja. A késedelmi kamatnak ekként káráltalány funkciója van, mert annak valós funkciója az idegen pénz használatáért járó térítés, melynek mértékét a jogszabály határozza meg.

E körben az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatát. Felperes 11. sorszámú beadványában részletesen kimunkálta követelését jogalapot ésösszepszerűséget illetően is. Azt is részletesen kifejtette, hogy 192 napos késedelemmel és az MNB 5,84%-os alapkamatával számítva kereseteösszepszerűségét e körben 55.441 forintban terjesztette elő. Igényének jogalapját a Ptk. 339. § (1) bekezdésére és 349. § (1) bekezdésére alapította. A 26. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltakból az állapítható meg, hogy az eljáró bírő részletesen ismertette a Fővárosi Bíróság **ügyszámú** ítéletét, majd tájékoztatta felperest az igényérvényesítési lehetőségekről, holott a bíróság Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettsége a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherre, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeire terjedhet ki. A kereset tartalmi meghatározását azonban nem célozhatja. A jogi képviselő nélkül eljáró felperes ekkor azt nyilatkozta, hogy értelmezése szerint kamatigényét a Fővárosi Bíróság elbírált, azt jelen perben nem kívánja érvényesíteni, kártérítésre irányuló keresetét azonban fenntartotta. A Fővárosi Bíróság ítéletéből azonban nem következik az, hogy a magánjogi alapon már elbírált kereseti követelésének más jogcímen - a Ptk. 349. § és 339. § (1) bekezdése alapján - történő elbírlását a felperes nem követelheti. Ezért felperes nyilatkozata helyes értelmezése szerint a Fővárosi Bíróság által elbírált igényt nem kívánja érvényesíteni, de ez nem zárta el felperest attól, hogy követelését a Ptk. 349. § alapján alperessel szemben kártérítésként érvényesítse.

Felperes 1.780.000 forint használatától a késedelem időszakában 2009. november 30. napjától 2010. június 25. napjáig elesett, mely elmaradt vagyoni előnyként értelmezhető, ezt alperes kompenzálni köteles. Ennek Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértéke 58.521 forint, azonban felperes keresetén túl nem terjeszkedve alperest 55.441 forint megfizetésére kötelezte, e körben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján megváltoztatta.

Késedelmes teljesítés esetén a károkozó a kamatot meghaladó mértékű kár megtérítésére is köteles a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételek teljesülése esetén, így azon költségek megtérítésére is igényt tarthat, amelyek a károsultat ért hátrány kiküszöböléséhez szükségesek. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a 6. sorszámú beadvány mellékleteként csatolt zálogházi költség továbbá a folyószámlák által igazolt A és C hitel költsége alperesi jogellenes magatartással áll összefüggésben. Az okozati összefüggés kapcsán feltételezésekbe bocsátkozni nem lehet, ez csak bizonyításon alapulhat, annak felmerülése önmagában az oksági láncolatot nem támasztja alá. Mivel felperes konkrét előadásán túl azt nem bizonyította, hogy különböző hitelekre és külső anyagi forrásokra az alperesi késedelem miatt került sor, e körben az elsőfokú bíróság a felperesi keresetet alappal utasította el. E körben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes határozatát helybenhagyta.

Tévedett azonban akkor, amikor a költségek felmerülése vonatkozásában a felperesi magatartás értékelésébe bocsátkozott. Erre ugyanis akkor van mód, ha a Ptk. 339. § (1) bekezdésben írt feltételek fennállását felperes bizonyítja, alperes azonban a Ptk. 340. § (1) bekezdésében foglalt károsulti kárenyhítési kötelezettségre hivatkozik. Mindebben való állásfoglalás azonban azért volt téves és alaptalan, mert e körben a bíróság bizonyítást nem folytatott le, az

szükségtelen is volt, hiszen oksági kapcsolat hiányában kártérítési kötelezettség sincs, így a kárenyhítési kötelesség vizsgálata irreleváns. Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítélete indokolásából a felperes kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatos teljesen felesleges és alaptalan fejtegetést mellőzi.

A felperes részére a Pesti Központi Kerületi Bíróság **ügyszámú** végzésével az illetékre vonatkozóan személyes költségmentességet engedélyezett, ezért felperes a le nem rótt illeték fizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. § értelmében nem köteles, azt helyette pervesztessége arányában az állam viseli. E tekintetben a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, felperes eljárási illetékfizetési kötelezettségét mellőzte. Ugyanezen indokok miatt a fellebbezési illetéket úgyszintén az állam viseli.

Felperes 346.077 forint fellebbezett összegből 55.441 forint tekintetében pernyertes, így a pernyertesség-pervesztesség aránya 16-84% felperesre terhesebben. A felek ebben az arányban kötelesek viselni a perköltségeket, a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A pártfogó ügyvéd munkadíjának viseléséről és annak arányáról a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján határozott. A jogtanácsosi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § alapján határozta meg.

Budapest, 2015. február 24.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Utasi Ferencné írnok